

nævner et eneste Ord om, hvori de formentlige Mangler egentlig skulde bestaa. Naar Kollegiet klager over, at der ved Planernes Udarbejdelse var benyttet den „bagvendte“ Fremgangsmaade, at først Anlægssummen var fastslaaet og derefter Planerne udarbejdede, i Stedet for at man burde være gaaet den modsatte Vej, saa har jeg dertil at bemærke, at det jo forud 2 Gange havde vist sig, at naar man ikke paa Forhaand fikserede Anlægssummen, kom man til et Forslag af et saadant finansielt Udseende, at det ikke vilde kunne gennemføres i Rigsdagen. For øvrigt fandt Fikseringen af Anlægssummen Sted efter Forhandling med fornævnte Herrer Overlæge Hallager og Arkitekt Kampmann og paa disses eget Forslag.

Hvad det sognekommunale Plejehjem for sindssyge paa Raamosegaard angaar, da er det ganske urigtigt, naar det kgl. Sundhedskollegium i sin Redegørelse siger, at jeg i Rigsdagen har „givet det Udseende af, at den daværende Overlæge ved Sindssygeanstalten i Aarhus (nemlig Prof. Pontoppidan) havde taget Initiativet til denne Erhvervelse og bistaat Ministeriet ved Indretning af Plejeanstalten“. Noget saadant har jeg slet ikke givet det Udseende af. Jeg har sagt — og *det* er sandt — at Prof. Pontoppidan som Overlæge ved Aarhus Sindssygeanstalt havde anbefalet Raamosegaards Indretning til et i sognekommunalt Fælleseje værende Plejehjem for sindssyge, og erklæret denne Foranstaltning for ønskelig, og at han havde gjort Forslag om de nærmere Betingelser, der skulde stilles de paagældende Sogneraad, og jeg har udtalt min Forbavelse over, at Prof. Pontoppidan saa nogle Aar senere var i Stand til som Medlem af det kgl. Sundhedskollegium at indgive til Hans Majestæt Kongen en Besværing over, at jeg havde gjort *det*, som han selv havde anbefalet. Naar det kgl. Sundhedskollegium nu finder det rigtigt at give dette Referat af Overlægens Stilling, at da Sagen „kom til Overlægens Erklæring, udtalte han, at den foreliggende Bygning betingelsesvis vilde kunne omdannes til Plejeanstalt, idet det maatte være Forudsætningen, at det blev Sundhedskollegiet, der kom til at træffe den nærmere Ordning af Forholdet og derved ydede den fornødne Sikkerhed for Forsvarligheden af den hele Foranstaltning“, gengiver jeg her Overlægens Erklæring i dens Ordlyd og henstiller til Overvejelse, hvorledes Sundhedskollegiet kan nægte denne Erklæring Karakteren af en Anbefaling, og hvor i Erklæringen denne Sags Afgørelse er henskudt til Sundhedskollegiets Medvirkning og Ansvar:

Fra Overlægen
for

Sindssygeanstalten ved Aarhus

den 15. September 1900.

Til Justitsministeriet.

Ved at tilbagesende de mig tilstillede Skrivelser vedrørende Fattiggaarden „Raamosegaard“ undlader jeg ikke i Henhold til Ministeriets Anmodning af 8. d. M. at fremsætte de Bemærkninger, til hvilke Sagen giver mig Anledning.

Efter at Planen om en Forbindelse med Mariager Pleje- og Arbejdsanstalt er strandet, maa jeg anse det for ønskeligt, om de med Bestyrelsen for „Raamosegaard“ indledede Forhandlinger kunde føre til et saadant Resultat, at der aabnedes Adgang for nærværende Anstalt til at befries for en Del uheldbredelige Patienter. En for Anstalten betryggende Ordning af Forholdet vilde imidlertid efter mit Skøn kræve følgende nærmere Betingelser:

Det paatænkte Plejehjem maatte være uden nogen som helst administrativ Forbindelse med nærværende Anstalt, saa at denne efter Patienternes Overflytning intet videre havde med disse at gøre.

Anstalten maatte have ubetinget Fortrinsret til Belæggelse af ledige Pladser, saaledes at der skete Anmeldelse hertil om enhver indtrædende Pladsledighed.

At sikre den eventuelle Anstalts Bestyrelse en Minimumsbelægning af 30 Patienter til enhver Tid vilde formentlig have sine Betænkneligheder, om det end kan forudses, at der som Regel vil forefindes tilstrækkelig mange til Overflyttelse egnede syge.

Plejehjemmet maatte, som af Bestyrelsen foreslaaet, være beregnet udelukkende paa kvindelige Patienter, idet Erfaringen fra de senere Aar viser, at Efterspørgselen efter Pladser for saadanne er langt større end for mandlige syge.